

d) såfremt en i medfør af artikel 3 afgivet erklæring er i kraft, nærmere bestemte grupper, udgørende mindst 50 pct. af samtlige arbejdstagere i industrielle virksomheder, der beskæftiger 20 personer eller derover, samt deres hustruer og børn.

Artikel 10.

1. Hjælpen skal som minimum omfatte:

a) hvor det drejer sig om sygdom:

- 1) behandling af praktiserende læge, herunder besøg i hjemmet;
- 2) specialistbehandling på hospital for indlagte og ambulante behandlede patienter samt den uden for hospitalerne til rådighed stående specialistbehandling;
- 3) den nødvendige medicin ordineret af en læge eller anden autoriseret person;
- 4) hospitalsindlæggelse om nødvendigt; og,

b) hvor det drejer sig om svangerskab og fødsel og de dermed forbundne følger:

- 1) behandling før, under og efter fødslen enten af praktiserende læger eller af jordemødre; samt
- 2) hospitalsindlæggelse om nødvendigt.

2. Det kan kræves, at modtageren eller dennes forsørger betaler en del af den lægebehandling, modtageren får i anledning af sygdom; reglerne herom skal være således fastsat, at den pågældende ikke derved kommer i trang.

3. Den i medfør af nærværende artikel tilståede hjælp skal ydes med henblik på at bevare, genoprette eller forbedre den pågældendes sundhedstilstand og arbejdsevne samt evne til at imødekomme sine personlige behov.

4. De institutioner eller ministeriet, der administrerer hjælpen, skal ved dertil egnede midler tilskynde de pågældende til at gøre brug af de almindelige sundhedsforanstaltninger, der er stillet til deres rådighed af de offentlige myndigheder eller af andre af de offentlige myndigheder godkendte organer.

Artikel 11.

Den i artikel 10 omhandlede hjælp skal i et af afsnittet omfattet trangstilfælde som minimum sikres en berettiget person, der har, eller hvis forsørger har tilbagelagt den ventetid, der måtte blive anset for nødvendig for at undgå misbrug.

Artikel 12.

1. Den i artikel 10 omhandlede hjælp skal ydes, så længe trangstilfældet består, dog således at dens varighed i tilfælde af sygdom kan begrænses til 26 uger i det enkelte tilfælde, men hjælpen skal ikke ophøre, så længe der ydes dagpenge under sygdom, og der bør skabes hjemmel for, at grænsen kan udvides for nærmere bestemte sygdomme, der er anerkendt som medførende langvarig behandling.

2. I tilfælde, hvor en i medfør af artikel 3 afgivet erklæring er gældende, kan hjælpens varighed i det enkelte tilfælde begrænses til 13 uger.

Afsnit III.

Dagpenge under sygdom.

Artikel 13.

Enhver medlemsstat, for hvilken nærværende afsnit er i kraft, skal sikre de af bestemmelserne omfattede personer dagpenge under sygdom i overensstemmelse med de efterfølgende artikler i nærværende afsnit.

Artikel 14.

Det pågældende trangstilfælde skal omfatte arbejdsudygtighed som følge af sygdom, der medfører tab af arbejdsfortjeneste, som nærmere defineret ved nationale love eller administrative forskrifter.

Artikel 15.

Retten skal tilkomme:

a) nærmere bestemte grupper, udgørende mindst 50 pct. af samtlige arbejdstagere; eller

b) nærmere bestemte grupper af den erhvervsmæssigt beskæftigede del af befolkningen, udgørende mindst 20 pct. af samtlige indbyggere; eller

c) samtlige indbyggere, hvis indtægt og formue under trangstilfældet ikke overstiger de i henhold til bestemmelserne i artikel 67 foreskrevne grænser; eller,

d) såfremt en i medfør af artikel 3 afgivet erklæring er i kraft, nærmere bestemte grupper, udgørende mindst 50 pct. af samtlige arbejdstagere i industrielle virksomheder, der beskæftiger 20 personer eller derover.